

som icke tänkte på att fråga frälsaren om dem och deras öde. Hade jag lefvat på den tiden skulle jag ej lemnat honom i fred innan jag fått lugn deröfver. Huru mycket mera skulle icke världen veta om ett fruntimmer varit en af de tolf!»

Lika starkt personlig färg som denna ha åtskilliga andra hastigt och i en ögonblicklig stämning nedkastade anteckningar. Några rader, daterade den 15 januari 1835, förtjäna att anföras. »När jag kommer så in i tänkandets labyrint», skrifver hon, »att jag ej ser mig god till att komma ut, då jag ej vet hvarthän för Ideer och irrbloss, då tar mig en otålighet och en förtviflan och begäret tar mig att vända mig ifrån detta lif och till ett verkligare. Jag vill kyssa en Man, amma ett barn, sköta ett hushåll, göra lyckliga och ej tänka utom för dem och för att prisa Gud.» På flera andra ställen finner man likartade uttalanden, som visa hur liflig och stark känslan för hemlifvets och familjesamhörighetens lycka var hos henne, och mellan raderna kan man ofta läsa en antydning om, att hon ej utan saknad låtit allt dylikt gå sig förbi. Man vet ju emellertid af hennes förhållande till Böklin, att hon hyste en slags instinktiv förskräckelse för att definitivt bestämma sig i denna fråga. Att denna hennes tveksamhet och obestämdhet äfven af henne själf uppfattades som en svaghet är sannolikt; det låter som en personlig bekännelse, präglad af en viss resignation för eget vidkommande, då hon skrifver: »Det är med giftermål som med badning uti öppna sjön. Det är *plumsen* som är svår; sen den är gjord blir man snart husvarm i elementet och blir stärkt af badet.» Här uttrycker hon sig visserligen med humoristiskt tonfall, men under skämtet ligger det säkerligen ganska mycket allvar.

Bland de strödda anteckningarna finner man äfven några, som förtjäna en närmare uppmärksamhet, då de gifva oss en inblick i Fredrika Bremers sätt att förbereda sina litterära arbeten. Att hon gärna i sina skildringar gick tillbaka på egna minnen och erfarenheter är oss ju väl bekant; de här befintliga notiserna ge oss emellertid äfven en ganska god föreställning om hur hon gick tillväga. På ett blad finner man exempelvis följande rader: »De gamla Lewenhaupts i Alingsås; deras uppträdande på balerna; hur de omgifvas af stadens borgerskap; hur döttrarna komma fram och niga för gamla grefvinnan och hon ser på deras klädningar, berömmar dem, frågar om de äro hemväfda». Det är tydligt, att denna direkt efter verkligheten gjorda anteckning — »de gamla Lewenhaupts» äro generalen grefve Charles Emil Lewenhaupt och hans maka, född friherrinna Alströmer, grefvinnan Stina Sommerhjelmns föräldrar, hvilka voro bosatta i Alingsås — är afsedd att tjäna som underlag för en scen i något tillämnadt arbete. En annan